

La Restauració de Catalunya CONCULCACIONS (113)

Segons els diccionaris, restaurar és tornar a posar alguna cosa en el seu estat anterior. Reconequem que Catalunya no està en la seva situació anterior, la que sempre i durant un miler d'anys ha gaudit el nostre país. D'aquest temps cal restar els darrers tres-cents anys en què espanyols i francesos han torçat completament la nostra història, convertint-nos en un país sotmès als seus interessos.

Tot aquest tema és molt llarg i mereix explicar la nostra història per fer-ne una descripció acurada. Evidentment no la farem aquí, perquè hi ha suficients historiadors que han publicat magnífiques Històries de Catalunya on consta extensament tot aquest període.

El què ens interessa és com hem de reconduir la nostra història perquè el nostre país recuperi la seva plena vitalitat en un estadi de total llibertat. És fàcil dir-ho amb una frase, que per ella sola no provoca cap canvi important, com és per exemple -ens cal alliberar el nostre país de les intervencions espanyola i francesa i/o també italiana-. El que ens cal es veure com s'ha de portar a terme aquesta restauració.

Primer Punt – Consisteix en conscienciar i esperonar els catalans amb l'objectiu de retornar al nostre país la seva plenitud com a nació, sense les interferències que distorsionen progressivament el nostre país encara en mans dels qui no volen que ho tornem a ser mai més. És el principi bàsic del que en podem dir la Restauració de Catalunya. És imprescindible assolir aquest objectiu de involucrar tots els estaments del nostre país en aquesta finalitat imprescindible. Els nostres polítics en primer lloc, tots els ciutadans de les diferents classes, professionals lliures, treballadors, mestres, empresaris, economistes, especialistes de tota classe, gent amb arrels llunyanes nouvinguts de qualsevol país, tota aquella gent de la que s'ha dit que viu i treballa al nostre país i que deixarà arrels perdurables a casa nostra, en resum tothom que d'una manera o altre ha de pretendre gaudir de la personalitat d'una Catalunya normalitzada. Ens cal establir un pla que interressi a tothom, il·lusionant-los en la restauració d'una Catalunya Lliure.

Ha de ser un programa pacientment elaborat, sense presses, però ben cohesionat, desenvolupat amb constància i per tant laboriós i de visió llarga, però sense descans, amb la manifesta intenció de motivar tots els ciutadans vers l'entusiasme de pertànyer a un país que és i serà el seu i de ningú més. És imprescindible que la millor classe política estigui al servei d'aquest poble i perquè això es produeixi hem de pressionar i comprometre, sense demora, la seva fidelitat a aquest país i no a cap altre. Són els dirigents polítics els que han d'assumir i elevar a objectius concrets, el que els ciutadans catalans esperem i desitgem sense més dilació ni excusa de cap mena. Altrament, no ens quedarà cap més qualificatiu, per a ells, que el de titllar-los de traïdors al país que diuen servir, i que dissortadament els porta a validar . afavorir les estratègies dels ocupants.

Segon Punt – Ens cal fer una revisió a fons de la nostra història, feta exclusivament des de Catalunya i eliminant totes les falsedats i tergiversacions que han estat no tan sols aportades, sinó brutalment

imposades pels nostres vencedors, conscients que els vencedors sempre escriuen la història amb la visió que a ells els interessa, prescindint de la realitat que sols pot ser interpretada pels autors i el poble del propi país. Els nostres herois, les nostres gestes, les nostres celebracions i les nostres tradicions han de constar-hi tal com els nostres intèrprets les identifiquin. Primer de tot netejant-la de les exaltacions que no corresponen al nostre país i que ens han estat dictatorialment imposades per uns ocupants indignes. La història d'un país són les pàgines sagrades, sobre les que sols n'han de tenir cura els propis descendents, per tal de resguardar-ne la seva veraç autenticitat.

Tercer Punt – La visió històrica resultant s'ha de projectar principalment, en dues activitats concretes. La primera és en el camp de l'ensenyança, escoles, instituts, universitats i demés centres d'educació i formació de joves. És altament significatiu que els infants i adolescents d'un país rebin aquesta informació en les seves primeres etapes, per tal de crear la seva particular identitat, que sòlidament consolidada els ha de servir de pauta personal, durant tota la vida.

La segona aplicació, consisteix en difondre'n un extens domini a nivell popular, afavorint el relleu de tots aquells esdeveniments, celebracions i personalitats que són recordatoris constants d'una interpretació fidel de com el nostre país ha anat esdevenint el que els mateixos catalans han volgut. No caldria repetir que la restauració de la nostra història implica necessàriament, la total eliminació de totes les festivitats imposades, siguin "*el dia de la hispanidad, el dia de la patrona de Espanya*", o les "*grandeurs*" que siguin. Qualsevol altre festa forana que no ens correspongui, excloent totes les festivitats espanyoles, franceses o italianes, completament alienes al nostre país, han de ser foragitades.

Un país que ignora la seva autèntica història és un país que està amenaçat de mort i aquesta davallada cap a la desaparició, sols l'aturarà una restauració i responsabilització de la pròpia història a través de la consegüent divulgació del seu coneixement a tots els ciutadans del poble afectat. Un bon coneixement de la nostra història, ha de fornir una progressiva conscienciació de la nostra veritable identitat, com a element central d'una catalanitat que actualment es troba completament disminuïda, pels impertèrrits anys que s'ha estat deformant i falsejant, per tal que acceptem sense rebuig identificar-nos amb les propostes i imposicions dels països ocupants.

No ens podem donar per vençuts, malgrat els tres-cents darrers anys, un país amb la potencialitat de Catalunya, no és tant fàcil d'eliminar, la prova n'és l'actual creixement del sentiment independentista que testimonia un primer símptoma en aquest sentit. Potser la seva eclosió és encara massa instintiva i primària, i ens cal potenciar-la, fonamentar-la i difondre-la molt més, fins que es concreti en una sòlida conscienciació, ampliant el seu àmbit i adquirint indubtablement un major domini públic. Un bon coneixement històric, ha de ser la base que ha de motivar un poble a sortir d'aquest marasme de l'anonimat que estem vivint i entrar en una fase completament renovada per una forta consciència popular d'afirmació nacional catalana.

Quart Punt – Paral·lelament als coneixements que ens vagin fent superar la ignorància de la nostra pròpia història, com a element implacable de la destrucció soferta pel nostre poble, hem de reconstruir tots aquells atributs que justifiquen l'existència del poble català, multiplicant els adeptes que no acceptem una Catalunya disminuïda i diluïda dins d'aquests dos estats opressors. Dit d'altre manera es consolidarà un sentiment de pertinença catalana, que ha de convergir en una acció d'autèntic enfrontament a totes les imposicions que tenim digerides i infiltrades fins al moll de l'os i que ens van minant i anul·lant la nostra veritable identitat per convertir-nos en ciutadans espanyols o francesos. Aquesta fase és imprescindible, ja que si no s'aconsegueix una majoritària reacció popular, Catalunya acabarà els seus dies en un exasperant anonimat, que els opressors lluiten desesperadament per aconseguir-ho com a realitat definitiva.

Cinquè Punt – Concretem una mica més. Se me'n fot que a Espanya guanyi unes eleccions el PSOE o el PP. Sigui l'un o l'altre més favorable o menys per Catalunya. Cosa que ens portaria a una llarga o llarguíssima discussió. El que m'afecta, m'interessa i em preocupa és el que es produeixi a Catalunya. Perquè tants catalans han votat centrats en els resultats a Espanya? No anem pel bon camí! Tenim l'espanyolisme completament infiltrat en les nostres consciències. Aquest miratge ens fa creure que el nostre futur està plenament lligat al que es passi a Espanya i és una mentida de la que som estúpidament creditors. L'únic futur que ha de captar el nostre màxim interès, és el que es promogui a Catalunya i des de Catalunya, o sigui el que construïm nosaltres els catalans.

Com a catalans tenim unes qualitats i unes mancances, com qualsevol nació. Tenim de tot i força, com qualsevol país, però sempre en clau catalana. Als nostres partits polítics els passa exactament el mateix, en l'actualitat amb una dosi d'espanyolisme injustificable. Tenim uns partits que es diuen catalanistes, altres nacionalistes, altres independentistes, i tot un entorn de moviments i diverses formules polítiques, favorables totes, a més o menys curt termini, a una visió sobirana del país, amb masses diferències de matisos, on cada un d'ells es creu tenir la única concepció positiva pel país. Jo els diria: rucs! entre tots vosaltres no sou capaços de plantejar una síntesi de mínims vàlida per a tots i que sigui capaç d'enfrontar-se de manera unificada a Espanya i França? No veieu que malgrat la nostra aparent debilitat i insignificança, de la que ens volen convèncer, les decisions de vot catalanes han estat suficients per marcar els resultats de les eleccions de tot l'estat? Perquè doncs els nostres partits han estat els primers que s'han adaptat a la dinàmica espanyola? Perquè tot el nostre potencial català s'ha menyspreat en favor de l'estat que ens domina i ens té agafats pel morro? A tant sucursalisme indòmit hem arribat, que no ens adonem que estem perdent pistonades vitals per la supervivència de Catalunya?

Hem de saber que els espanyols estan preocupadíssims per aquest símptoma. Tant els ha molestat, que estan pensant en canviar la llei electoral de l'estat, de manera que elimini aquestes possibilitats. Aquestes capacitats les hem de dedicar a Catalunya i la seva reconstrucció i no a Espanya o França.

Malgrat els tres-cents anys darrers, que han entorpit tràgicament una història netament catalana, resulta que encara disposem d'un potencial poderosíssim que infravalorem irresponsablement. És veritat que necessitem uns líders, però aquests han de sorgir a partir de l'agrupament i la unió de totes aquelles forces favorables a un autèntic catalanisme, i que unides en un sol front pels valors de conjunt irrenunciables i sobreposant-los a tots els accents particulars, ens aportin al centre de l'encara llarg camí cap a la nostra independència.

Sisè Punt – Ens cal passar a l'atac, i prendre la iniciativa. No podem restar estúpidament a l'aixopluc d'aquests bergants que sempre ens repetiran hipòcritament: - pobrets quedeu-vos a casa nostra, on estareu protegits i gaudireu de tots els nostres privilegis – entre els que hi hem de incloure, la nostra destrucció, el més gran empobriment fruit d'un robatori constant, l'anorreament de la nostra llengua i tots els abusos imaginables per destrossar el nostre país fins a convertir-lo en la més ridícula i empobrida regió espanyola o francesa?.

Som nosaltres els que hem de marcar el pas de la nostra història, si no és així ens continuaran imposant la seva, amb tots els elements per desdibuixar-nos com a país, aquell que en altres temps ha resultat envejable i victoriós.

O som capaços d'agafar el timó novament o no ens espera res més que senzillament desaparèixer. Restaurar Catalunya vol dir això, tallar el pas als, permeteu-me la paraula, els malfactors del nostre país.

Setè Punt – A més de la transformació o substitució dels nostres polítics, hem de influir enèrgicament també contra una sèrie d'entitats que tenen uns potencials extraordinaris, sempre ben disposats a afavorir interessos i concepcions espanyoles, com per exemple les Caixes d'Estalvis, les empreses que estan abandonant el nostre país per anar a engrandir la metròpoli de l'estat i tantes i tantes iniciatives que els fa creure que sortint del nostre país esdevindran quelcom més important. Potser sí que rebran algunes millores puntuals i immediates, però a mitjà termini aquesta estratègia tindrà un cost altíssim pel nostre país que continuarà empobrint-se com així ho estan projectant des d'aquesta mateixa metròpoli.

Amb tots els directius i responsables d'aquestes entitats cal parlar-hi molt seriosament i si cal imposar estratègies que els facin canviar la seva visió petita i estrofolària contra el propi país. És una tema de cabdal importància per aturar la desitjada destrossa de Catalunya.

Vuitè Punt – L'emblema nacional més important que ens queda és la llengua, la Llengua Catalana. Aquesta llengua que els nostres enemics han lluitat tant per a fer-la desaparèixer i que fins ara no ho han aconseguit. Ens cal tenir present que el català és el testimoni de major relleu que ens presenta al món de la manera més natural, més eloqüent i més absolutament nostra. És una llengua bellíssima, comparable en riquesa expressiva a les més importants llengües del món. La seva sonoritat és d'una suavitat i ductilitat exemplar. És apte per a tota classe d'expressivitat com ho demostra la seva diversitat que va des de, innumbrables memòries exemplars, novel·la, filosofia, poesia, història, exposicions tècniques de tot ordre. En alguns moments de la nostra història, conjuntament amb la seva germana l'occità, van ser unes de les llengües de major rellevància a Europa. Recordem que autors com Petrarca i Dant no tan sols la coneixien, sinó que van arribar a utilitzar-la en ocasions, pel prestigi i difusió que tenia.

Al mateix temps ha estat una de les llengües més perseguides i ultratjades, amb prohibicions constants i fins i tot robatoris, fent-ne desaparèixer els originals catalans i presentar-los com a originaris castellans, com és en el cas del mateix Quixot i altres, segons s'està investigant de manera exhaustiva actualment. (Veure l'obra d'en Jordi Bilbeny i altres)

És doncs el tresor més important de què disposem. Actualment està trossejada i constantment atacada pels mateixos de sempre que se'ls revolta tot quan la senten parlar o observen els seus èxits i la seva constant creativitat.

Aquí tenim una ingent feina a fer per a reconstruir-la amb tot el seu esplendor fins que torni a esdevenir la llengua de Catalunya amb plens drets i única oficial. Hem de lluitar-hi aferrissadament per a retornar-li aquest drets i fer fora sense contemplacions llengües imposades amb la pretensió d'engolir el català i deixar-lo com un residu mancat de importància, completament impresentable, amb un ús restringit a llengua familiar, pròpia de maniàtics, i no vàlida pels esdeveniments rellevants.

Siguem completament intransigents en l'ús del català com la nostra única llengua. No en tenim ni en desitgem cap altra, com a nostra. Què dirien o com ens tractarien a Valladolid a Càceres a París o qualsevol altre ciutat d'aquests països si ens obstinéssim a parlar-los en català? No cal que siguem tant obtusos com ells, però no podem trair la nostra llengua amb la facilitat que actualment mostrem, fins i tot estan a casa nostra. Que l'aprenquin els que volen romandre a Catalunya i sinó, que s'entornin allà on es trobin còmodes. No volem ocupants lingüístics de cap mena, ni funcionaris, ni policies, ni guàrdia civils, ni ciutadans que no es volen adaptar a la llengua del país. El català és i ha de continuar essent la única llengua a Catalunya incloent les seves variants pròpies a tots el Països Catalans.

Novè Punt – A Catalunya, durant tots els anys que els nostres ocupants han actuat amb la perversió que els caracteritza, han fet venir unes allaus de gent castellanoparlants o de francès, amb la clara intenció de destruir la nostra llengua i imposar la seva per unificar-nos com a ciutadans espanyols i/o francesos. És un atac frontal sense la més mínima consideració envers Catalunya i tot el què representem. Els francesos han avançat més en aquest camí, per diversos camins i motius que ara no ens interessin particularment. Els espanyols han tingut més dificultats i han hagut de pair algunes concessions, malgrat la intencionalitat sigui exactament la mateixa. Com exemple podem veure l'actuació del darrer impulsor d'aquest afer, el mateix “*Franco*”.

El fet ha produït els seus resultats. Centrant-nos en la Catalunya “*española*” el resultat és que tenim més parlants d'una llengua forastera que de parlants de català. O sigui que allò “*de atado y bien atado*” que va esgrimir el dictador, podem veure que ha estat una realitat que ens costarà molt de superar.

El tema té diferents versions dins la seva gravetat. Existeixen uns castellanoparlants que ho són contundentment i de manera ben conscient, per convenciment espanyolista i que portant anys i anys a Catalunya no renunciïn mai a la seva llengua amb un esperit ple d'odi a Catalunya i al català. Existeix un altre segment que no ho fan impulsats per aquestes motivacions, sinó simplement per comoditat i per evitar l'esforç d'aprendre una llengua que per desgràcia no els és necessària. Amb aquest tipus de nouvinguts en tenim una important responsabilitat els mateixos catalans, amb la nostra desviació massa habitual de passar-nos a la seva llengua quan els sentim la primera paraula en castellà, o inclús més, quantes vegades una persona et para al carrer per demanar-te la situació d'un carrer i quan li respon en català, resulta que ell també ho és, o com a mínim l'entén i el parla amb tota normalitat. És un fenomen molt greu que els catalans no el podem afavorir. Som en aquest cassos més culpables que els que ens interpel·len en castellà. Tots hem vist cassos de dues persones catalanes i que normalment s'expressen en català, però al moment de conèixer-se entre elles es foten a parlar en castellà i així continuen, malgrat el seu accent català els delata a tots dos. Gravíssimes totes aquestes escenes, de les que els catalans ens hem de culpar seriosament.

Sentir dir “*no hablo catalan*” és una frase prou sentida, a voltes justificada i a voltes gens. En canvi no tinc experiència d'haver sentit dir – no parlo espanyol – jo ho he fet i tinc un llarg repertori de reaccions des de les més irades fins a alguna que ho ha acceptat, poques. No he dit mai el perquè no el parlo, no cal, malgrat sigui perquè no em dona la gana. Si m'entenen en català bé i sinó bon vent i barca nova. És una posició dura, potser fins i tot no prou aconsellable, però feu-ne la prova i ja veurem que en pensem.

A part d'aquest comentari personal, el que és clar és que perquè ens respectin ens hem de fer respectar d'una manera o altre. La nostra llengua necessita molt d'accions restauradores dels drets que ha perdut i que si continuem així esdevindrà el que no desitgem que és una clara desaparició.

El que si que hem d'incorporar és un clar enfrontament favorable al català i en tot cas reduir l'ús d'altres llengües al mínim indispensable. No parlem de quan estem fora del nostre país. A mi a Londres s'han esforçat en entendre'm en francès, ja que el meu anglès és pobre i en ocasions he de recórrer a aquesta llengua, això també m'ha passat a Alemanya. A Itàlia m'he ajudat del mateix català i en tots aquests cassos no he rebut cap senyal de rebuig. No he fet mai la prova a Espanya, perquè sé de sobres que aquesta gent no ho acceptaria en cap cas.

Doncs bé, a casa nostra la llengua és el català i de la manera que sigui hem de fer prevaldre aquest dret. I que no es confonguin, que és sols per unes lleis dictades per ells que el castellà és oficial a Catalunya. Ja

hem parlat d'alguns catalans que ho varen acceptar alegrement i mostrant una inconsistència i una inconsciència abominables.

Plantem cara amb la llengua, on sigui i amb qui sigui a casa nostra, no ens deixem prendre aquest valor principal de la nostra identitat. Bé sigui amb bones paraules que justifiquin la nostra presa de posició o amb més rotunditat no deixem que ens trepitgin la llengua, un dels nostres emblemes més sagrats.

A manera de conclusió -

Bé sols hem citat alguns dels temes més importants en que els catalans hem de procedir a defensar-los amb totes les nostres forces. La Restauració de Catalunya depèn de la força amb què ens proposem lluitar, pacíficament, però amb una lluita sense pal·liatius contra tot el que se'ns ha imposat tan injustament. O retornem a Catalunya tot el seu bagatge, cultural, històric, lingüístic, estructural i patrimonial, o s'acabarà el nostre país per sempre més i els nostres besnéts i els seus descendents ho recordaran com una antigalla d'un passat llunyà i ja ni tan sols parlaran català. No és aquesta l'herència que els hem de deixar la nostra generació. La història ens titllaria de dèbils, de desnaturalitzats i fins i tot de indignes col·laboradors dels botxins del propi país. Llitem sense descans per la Restauració de Catalunya.

Claudi Romeu, 22 de febrer del 08